

[Hans Hedtoft.]

og dette er Forklaringen paa og Baggrunden for, at der i Flensborg den 25. November 1923 bliver holdt en Konference, hvori deltager Repræsentanter for det slesvig-holstenske Socialdemokrati samt for det danske Socialdemokrati, den daværende Formand Th. Stauning, og for det tyske Socialdemokrati, Otto Wels. Paa denne Konference vedtager man, som jeg allerede har oplyst i mit første Indlæg, det, man kan kalde en Slags Ratifikation af Berlin-Overenskomsten fra 1921. Det er rigtigt, som den højtærede Statsminister citerede det, at det i denne Overenskomst hedder, at man fra begge Sider — det vil sige fra dansk og tysk socialdemokratisk Side — er enig om at „afvise enhver irredentistisk Bevægelse“.

Nu ved jeg godt, hvorfor den højtærede Statsminister bringer netop det Citat. Der er jo Folk her i Landet — det viser den Pressekampagne, der fra visse Sider for Øjeblikket med Bistand af alt muligt er sat i Gang mod os —, der sætter alle Bestræbelser ind for at kaste et Mistænkelighedens Skær over hver af mine Bevægelser, hver af mine Rejser, hver Deltagelse fra min eller vor Side i internationalt Arbejde. Det er der Folk nok, der gør i dette Land, i særlig Grad de, der forsøger paa at tage Patent paa Nationalfølelsen og være Følelser over for det sydslesvigske Mindretal. Derfor lyder det i Dag af noget ganske særligt, naar Statsministeren citerer Udtalelsen om, at man vil afvise og bekæmpe irredentistiske Bevægelser.

Det, der blev gjort, højtærede Statsminister, blev gjort af den Grund, jeg nævnte før: at der i Slesvig-Holsten var stærke tyske Kredse, ogsaa inden for den socialdemokratiske Bevægelse, der protesterede mod 1920-Grænsen, og der var en dansk Interesse i at faa denne Grænse anerkendt som værende den endelige Grænse og en Grænse, der ligger fast. Det er Motivet, det er Baggrunden.

Det er denne Overenskomst af 1923, som den højtærede Statsminister nu forsøger at gøre til noget andet og til noget, som jeg glemte at minde om. Den højtærede Statsminister spurgte mig i den Anledning, om jeg regnede mig selv for en „Dummepeter“, som han var udnævnt til af „Social-Demokraten“. Jeg skal afstaa fra ethvert Forsøg paa at karakterisere mig selv. Jeg maa indrømme, at var jeg ikke blevet hjulpet fra anden Side, kunde jeg ikke paa staaende Fod, da Statsministeren stillede mig sit Spørgsmaal, have citeret denne Overenskomst, men tilfældigvis havde vi dette Materiale ved Haanden.

Jeg kan ikke huske Aar tilbage i Tiden, men naar den højtærede Statsminister spørger mig, vil jeg dog sige, at der er den Forskel paa ham og mig, at den højtærede Statsminister var Medlem af dette Ting, da hans store Forgænger i Embedet, Niels Neergaard, holdt den Tale, jeg tidligere har citeret fra denne Talerstol, hvori han, formentlig ogsaa paa Partiets Vegne, takkede det danske Socialdemokrati for det, det havde gjort, men det var jeg ikke.

Med Hensyn til denne 1923-Overenskomst, som der altsaa slet ikke er noget mystisk ved — det vil jeg gerne have sagt —, skriver H. P. Hanssen Nørremøllens Organ „Heimdal“ den 30. November 1923, hvis jeg maa tillade mig at bringe et Citat:

„Det Standpunkt overfor Grænse-spørgsmaalet, som det danske og tyske Socialdemokrati har stillet sig paa ved Konferencen i Flensborg, falder, som det udtrykkeligt konstateres i Tilkendegivelsen, nøje sammen med det Standpunkt, som Statsminister Neergaard præciserede under Finanslovbehandlingen i Folketinget den 18. Oktober.“

Der er altsaa heller intet i Overenskomsten af 1923, der er mystisk, og heller intet, der er unationalt. Man kan baade om det, der skete i 1921 og i 1923, kun sige det, jeg tidligere har sagt fra denne Talerstol: at det var en nationalt fortjenstfuld Handling, det danske Socialdemokrati foretog.

Saa kom det nye. Det var den Udtalelse, den højtærede Statsminister citerede, som det slesvig-holstenske Socialdemokrati havde vedtaget — jeg ved ikke, om det var i 1945 eller i 1946 —, og i hvilken det var bragt til Udtryk, at det følte sig forpligtet af den Beslutning, der var truffet i 1923.

Maa jeg sige ganske aabent om denne Beslutning, at den var mig ubekendt, fuldstændig ubekendt, da den højtærede Statsminister stillede sit Spørgsmaal her i Tinget. Først efter den Tid har jeg læst derom.

Jeg har ikke og det danske Socialdemokrati har ikke plejet Forhandlinger eller haft organisatorisk Kontakt, som jeg har sagt det, hverken med det vesttyske Socialdemokratis Ledelse eller med det slesvig-holstenske, saa vor Stilling, højtærede Statsminister — nu vil jeg have det sagt, saa det bliver forstaaet selv af Statsministeren —, vor Stilling er den, at vi præcis som Partiet Venstre er frit stillet baade over for det rigtyske og det slesvig-holstenske og alle andre socialdemokratiske Partier i hele Verden. Vi har ingen officielle eller hemmelige Overenskomster eller noget som helst andet, og der er ikke Skygge af Grundlag hverken for den